

Formanden: Jeg vil bede det ærede Medlem om at moderere sine Udtryk.

Berg: Ja, det er et delikat Spørgsmaal, som jeg her har nævnt, men jeg har nu anført et Exempel til Sammenligning med den Fremgangsmaade, som her er bleven udvist. Den høitærede Minister nævnebe derpaa til Forsvar Naffkov Tidende. Jeg vilde ønske, at den høitærede Minister havde ladet den vedkommende Redaktørs Forklaring føre til Protokols, thi det er noget Andet end en Udtalelse i en Avis. Det maa ogsaa efter Ordlyden af den høitærede Ministers Forklaring antages, at Redaktøren er gaaet ud fra, at det, der var berettet i Naffkov Avis som faktisk, virkelig ogsaa er faktisk, og derfra er det da, at han argumenterer. Der foreligger ikke noget bestemt Vidnesbyrd fra Redaktør Pedersen om, at dette er hans subjektive Opfattelse af det Forefaldne, men derimod foreligger der et Tilsagn fra de fire Forespørgere. Naturligvis, det behøver den høitærede Minister ikke at tage noget Hensyn til; der er ligeledes afgivet Erklæring af en forhenværende Folketingsmand i et af Hollands-Falkners Blade, og jeg kan paaberaabe mig endvidere af en Referent i Kjøbenhavn. Vi vare Alle, som sagt, den Vedkommende meget nærmere end ham, der gav Anledning til Historien, og det skulde da være meget mærkeligt, om vi som opmærksomme Tilhørere ikke skulde have hørt noget Saadant. Jeg skal selvfølgelig ikke sige Noget for at ville tilstræbe noget andet Resultat af Forhørrerne end at faae Sandheden frem; det er ikke min Mening. Men jeg skal sige, at den Maade, hvorpaa man her i det Hele er gaaet frem, har en farlig Tendens. Naar det kunde blive Møde, at En eller Anden ved at udtale sig i en Forsamling imod en Mand — og det maaste endda paa en Tid, hvor han veed, at den Vedkommende ikke er tilstede — og kunde fremsætte Bestyldninger imod ham, og disse af mange forskjellige Grunde ikke bleve besvarede — maaste ogsaa af den ganske simple Grund, at man ikke finder hans Udtalelser værd at svare paa — men de derimod som et Erindringsreferat, som Plukmad, finde Plads i et eller andet Blad, og derefter behageligen blive indberettede til en velvillig Minister, saa kan man jo ikke vide, hvad der kunde opstaa under de politiske Forhold som det synes, at vi skulle gaa i Møde. Kunde man da ikke befrygte, at dette kunde give Anledning til at gaa videre og videre, saa at der tilsidt kunde dannes Komplotter til Afstraffelse

af politiske Modstandere. Nei, det er efter min Mening særdeles farligt, at den høitærede Minister har gjort sig til Medskab for den Slags Frembringelser . . .

Formanden: Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke vogter sine Udtryk tilstrækkelig.

Berg: Jeg skal da — for at bruge andre Udtryk — sige, at jeg beklager, at den høitærede Minister har troet at kunne tillægge disse Frembringelser en saadan Betydning, at han har skredet ind paa denne Maade. Den høitærede Minister talte om, at han vilde støtte enhver adel Stræben hos Lærerne og Præsterne, men at han ogsaa omhyggelig vilde skjelne Klinten fra Sveden. Nu antager jeg vistnok, at den høitærede Ministers Billie er god; men det er jo dog muligt, at det, som han kalder adel Stræben, og kun det, som han kalder saaledes, ikke udelukker; at der ogsaa kan være anden adel Stræben, saa at det altsaa ikke er saa nysigtig rigtigt, at Noget skal have Ministers Stempel for at kunne passere. Hvorledes den ærede Minister vil faae skjelnet Klinten fra Sveden, f. Ex. ved Hjælp af sine Rettefættelser, det forstaar jeg ikke. Det kunde interessere mig at høre nærmere belyst af den ærede Minister det Udtryk: „han, der kalder sig Konge“; thi han kom i sin Forklaring ikke videre end til, at det var et Udtryk, som kunde misforstaaes, men det var ingen dyb og udtømmende Forklaring. Med det Samme burde vi faae høre en Forklaring af, hvorledes den ærede Minister vil med Hensyn til Lærere og til Præster være i Stand til at skjelne Klinten fra Sveden. Den ærede Minister sagde, der var hæderlige Lærere; det er vel sagtens de Lærere, der have samme Mening som Præst, Provst, Bisp og Minister. Jeg tror, at man bør sige om Alle, baade Hæderlige og Uhæderlige, at de skulle rette sig efter Lovens Bydende, og at man skal lade Enhver lide, for hvad han har gjort, men efter Loven; men man skal ikke i Stedet for Loven indføre en Vilkaarlighed uden Grændse og bygge Straffen derpaa; det er da selvfølgeligt, at den da ikke hviler paa fornøden Undersøgelse. Paa den Maade faae vi en Skillen Klinten fra Sveden og en Skillen mellem Hæderlige og Uhæderlige, der er stik imod den Fremgangsmaade, som man maa bruge, naar man gaar frem efter Lovens Regler og kun straffer dem, der have fortjent det, og kun straffer, efter at Lovens Regler ere iagttagne. Til Sidst kom den ærede Minister med en Dplæsning